

SAMOROST

Skandinávie 2010

Je 2. září 2010, 10 hodin dopoledne a my postáváme před vchodem Střední lesnické školy a čekáme na autobus. Netrvá dlouho a autobus je tu. Rychle nakládáme svoje batohy a krosny s oblečením a jídlem, stany, vařiče, no prostě všechno, co je třeba s sebou na odbornou exkurzi do Skandinávie. Vše už máme naloženo, všichni na svých místech, a proto můžeme vyrazit. Míříme na sever k německým hranicím. Cesta po České republice je úmorná. Kdejaký výmol na silnici je znát. Přibližně 30 km před Německem zastavujeme naposledy na české benzínové pumpě, abychom se protáhli po čtyřhodinovém sezení a „mlácení se“ v autobuse. Nakupujeme ještě nějaké drobnosti a sladkosti a vyrážíme vstříc Německu.

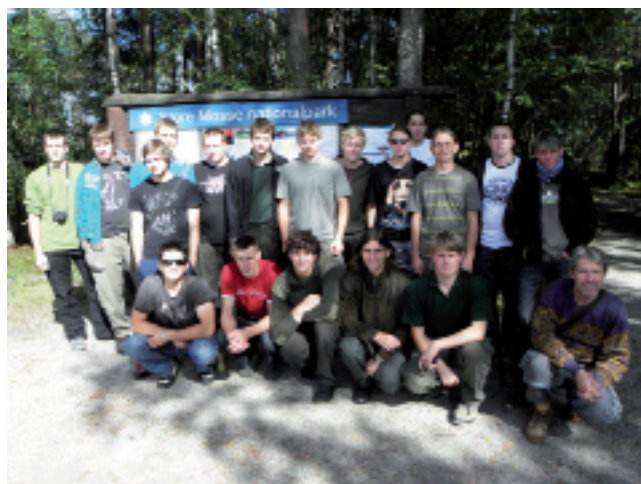
Že přejíždíme hranice si nikdo z nás ani nevšimne. Autobus se znenadání uklidňuje a jen se poklidně pohupuje. Aby ne,

vždyť v Německu mají silnice ve větším pořádku, než u nás. Směřujeme do Berlína. Cestu si krátíme díváním se na dokument o berlínském letišti, které bylo v době blokády města nejdůležitějším zásobovacím centrem.

Průjezd Berlína máme za sebou a autobus nás veze po dálnici stále více na sever. Je již tma a před námi je první poznávací zastávka ve městě Lübeck. Toto město je jedním z nejvýznamnějších hansovních měst. Prohlížíme si nádherné stavby z červených cihel, radnici, kostel a mnoho jiných památek. Bylo by zde ještě hodně co prohlížet, ale nás tlačí čas, a proto odjíždíme do přístavu. Trajekt nám jede až ráno a páni řidiči si musí udělat povinnou přestávku. Nic jiného, než jít spát, nám nezbývá.

Brzy ráno se naložujeme na trajekt. Ten nás přepravuje do Dánského království.

Opouštíme nákladový prostor trajektu a jedeme do města Helsingor prohlédnout si zámek Kronborg. Tento zámek je znám i pod jménem Hamletův. William Shakespeare do Kronborgu

totiž umístil děj svého dramatu Hamlet. Uvnitř zámku se nachází expozice mořeplavectví.

Náš čas zde vypršel a my opět vyrážíme na trajektu po moři. Nyní do Švédska.

Nedaleko norských hranic se nachází město Tanum. Toto město je proslulé skalními obrazy zachycující život lidí z doby bronzové. Nádherná podívaná. Samozřejmě, že si během necelé hodiny nemůžeme prohlédnout všech asi 350 kreseb. Začíná se nám stmívat. Odjíždíme se tedy ubytovat do kempu. Konečně pořádné spaní.

Následující den je ryze odborný. Máme v plánu dva národní parky a jedno muzeum. Jedním z parků je Store Mosse National park. Zde obdivujeme nádhernou švédskou přírodu. Rozsáhlé porosty borovice s podrostem jalovce, borůvky a brusinek, obrovské plochy mokřadů a rašeliníšť. Muzeum Husqvarny je další zastávka. Zde se seznamujeme s dlouhým vývojem a tradicí této firmy.

A je tu další brzké ráno a s ním se před námi probouzí Stockholm – hlavní a zároveň největší město Švédska. Po prohlídce města a jeho památek nastupujeme na vyjíždkovou loď, která nás provede po kanálu okolo města. Pohled na město z vodní hladiny je krásný, ale stejně jsme rádi, když stojíme zpátky na pevné zemi. A u lodi ještě zůstaneme. Čeká nás muzeum lodi Vasa. Tato loď byla postavena v 17. století, avšak neplula moc daleko. Potopila se nedaleko přístavu. V roce 1962 byla po sedmiletém snažení vyzvednuta ze dna ve velmi zachovalém stavu.

Opouštíme Švédsko a jedeme do Norska. V hledáčku máme město Lillehammer. V tomto olympijském městě navštívíme skanzen Maihaugen. Je to jeden z nejstarších skanzenů původní lidové dřevěné architektury. Je tu více než 100 domů a

dvorů. Některé jsou i plně vybaveny. Po dvouhodinové prohlídce vyjíždíme nad město, abychom se podívali na olympijské skokanské můstky. Zimní olympiáda se zde konala v roce 1994.

Další den máme namířeno přes hory a náhorní plošiny ke Geirangerfjordu. Tento ledovcový fjord je dlouhý 15 km a tvoří jednu z větví velkého Storfjordu. Zde si platíme projížďku. Tato plavba, která trvá hodinu a půl, stojí za to. Vidíme zde až 300 m vysoké skály, které ale pokračují i stejně hluboko pod vodní hladinu. Nádherne vodopády. Nádherná příroda. Slovy se nedá popsat, to se musí vidět.

Následující den navštívujeme Bergen – nejsevernější město Hanzy. V místní části Brygen si platíme vstupenku do muzea Hanzy a seznamujeme se s životem obchodníků. Po zhlédnutí expozice se vydáváme na rybí trh. Zde nás zaujmou nádrže s živými kraby a humry. Zdejší prodávající nám dávají i ochutnat ze svých specialit.

Předposlední den patří Oslu – hlavnímu městu Norska. Navštívujeme muzeum vikingských lodí a muzeum polárníků. Ve městě si procházíme památky a hlavně radnici. Zde se totiž udělovali Nobelovy ceny. Výzdoba radnice je překrásná, vybavení také. Ještě stihnout střídání stráží a máme Oslo za sebou. To byla poslední tečka v Norsku.

Autobusem se vracíme přes Öresundský most do dánského hlavního města Kodaně. Zde máme také nocleh. Večer nás čeká prohlídka Kodaně s rozchodem

Ráno na program máme zámek Rosenborg a dokončení prohlídky města.

Zámek Rosenborg se nachází v centru Kodaně. Zámek je zasazen do Rosenborgských královských zahrad. Ve sklepeních zámku jsou uloženy dánské korunovační klenoty. Vedle zámku jsou kasárna. Tam sídlí královská garda.

Odbila třináctá hodina, nastupujeme do autobusu a loučíme se s dánským královstvím.

Večer nás čeká ještě jednou Berlín. Uvidíme Braniborskou bránu, Říšský sněm a zbytky Berlínské zdi. No a to je konec naší exkurze. Bylo to krásné, ale hurá domů !!!

Václav Brothánek

Exkurze - Polsko

Dne 4. 9. 2010 v 16:00 jsme se sešli u školní jídelny lesnické školy Písek, abychom společně odjeli směr Polsko. Byli jsme všichni nedočkaví a přímo dychtiví po pěkném zážitku. Navzájem si vyměňujeme otázky typu máme všechno, atd., nasedáme a pomalu vyrážíme. Jedou dvě auta a nesou na sobě logo naší školy. Projeli jsme Písek a jedeme směr Tábor. Ještě se ale musíme zastavit v Brně pro třetího řidiče. Po celou cestu si vyprávíme zážitky z prázdnin. Do Brna jsme dorazili už za tmy. Většina pospávala a přemýšlela, jak asi dlouho ještě pojedeme. Z Brna vyrážíme na přechod hranice Frýdek. Také zastavujeme po určité době na svačinu, dotankování pohonných hmot, kvůli výměně řidičů a odpočinku na dlouhé cestě.

Když jsme na hranicích, ani nás nikdo nekontroluje, tak si jen vyměníme měnu, české koruny na zlotky. Jedna zlotka byla v přepočtu šest korun. Ted' už jen se dostat do Bělověže, ale v cestě nám stálo několik stovek kilometrů. Celou

cestu jsem skoro prospal, tak mi to uteklo celkem rychle, ale v duchu jsem litoval řidiče, kteří se dokázali celou cestu soustředit.

Konečně jsme dorazili do Bělověže a do internátu lesnické školy, kde jsme byli ubytovaní. Na první pohled budova vypadala hrozně, zdání klame, protože uvnitř byla hezká, taková příjemná. Prvním naším krokem bylo ubytování v horním patře. Byl jsem tak unaven po dlouhé a náročné cestě, že jsem si rovnou lehl. Dostali jsme chvíli na ubytování a převlečení na oběd, na který jsme se těšili. Polský oběd mě trochu zděsil, jednak toho bylo na talíři málo, jednak hodně zeleniny a málo masa.

Po obědě jsme se šli podívat do jednoho z jejich národních parků „žebro zubra“. Většina horlivě fotografuje a je nadšená z nedotčené krajiny. Chvíli po pobytu v Polsku zjišťuji, že Polsko je naprostá rovina a od pohledu na venkov celkem i chudší zem. Udivují mě dřevěné chaloupky,

dřevěné střechy, rozbité cesty, pastviny pro dobytek naprosto neohrazené, dobytek pobíhal i po asfaltkách. Ten den jsme navštívili i hlavní město Varšavu. Ve Varšavě jsme však pobýli krátce.

Druhý den navštěvujeme jejich lesnickou školu, kde se i seznamujeme se studenty, kteří se o nás mají starat po celou dobu naší exkurze. V lesnických uniformách procházíme školu a prohlížíme si různé exponáty, vitríny, učebny a třídy. Žáci v Bělověžské lesnické škole chodí každý den v uniformách. Konec návštěvy školy a vyjížďka na další zajímavá místa po polské krajině. Čas utíkal rychle a dny plynuly. Navštívili jsme několik kostelů, další národní parky. Dokonce jsme viděli i zubry.

Každý večer šly dvě dvojice na posed do lesa lovit zvěř. Mohl se střítet srnec, liška, prase a psík.

Jednoho dne jsme se vypravili na říčku, kterou jsme pak sjížděli na kánoích. Proploovali jsme mezi rákosím a řasami. Voda byla průzračně čistá, ale zároveň ledová. Pozorovali jsme krásnou krajinu a škody způsobené bobry. Z řeky rovnou do mikrobusu, který nás odvezl na jezera zvaná „Vigry“. Na Vigrách nás provedl průvodce po líhni hluboko žijících ryb v jezeru a po škodách způsobené bobrem. Seznámil nás s odchyttem a odstřelem škodících bobrů, ale i chráněním tohoto vzácného tvora. Čas rychle plynul a vzpomínky na domov se přibližovaly.

Náš pobyt v Polsku se chýlil ke konci. Už jsem se docela těšil domů, na českou kuchyni a svou postel. Exkurze končí, poslední den ráno jsme se rozloučili s Poláky, kteří nás měli na starost po celou dobu pobytu. Loučení, zamávání a hurá domů. Každý jsme dostali svačinu a tašku s dárkem. Tu dlouhou a úmornou cestu jsem se snažil zaspat. Na zpáteční cestě jsme ještě projeli Varšavou a poté rovnou do Čech.

Při zpáteční cestě jsme si jen převypravovali zážitky z exkurze a těšili se na jejich pobyt tady u nás v Čechách, na ŠP Hůrka. Dorazili jsme do Písku a každý se rozjel ke svým domovům. Řekl bych jen, všude dobře, doma nejlíp.

Václav Vlasák

Lovy v Polsku

Čtyři kluci budou lovit, ostatní můžou jet s nimi jako pozorovatelé a nebo zůstanou na ubytovně. Lovilo se každý den našeho pobytu, vždy v ranních a pozdních odpoledních hodinách, kdy byla největší aktivita a pohyb zvěře.

Asi největší přání každého z nás, bylo ulovení psíka mývalovitěho, který se vyskytuje i u nás, ale dosti vzácně.

Ráno, po vydatné snídani, odjíždíme s našimi lovčími Tomkem a Láďou do Bělověžského parku. Ještě je tma a já s Milanem a lovčím Tomkem pomalu šouláme ke kazatelně, která je v mlze ještě sotva vidět. Zatím jsme žádnou zvěř nespátřili. Usedáme na kazatelnu a chvíli čekáme a vychutnáváme ten božský klid a ranní rozbřesk.

Začalo svítat, mlha ustupovala a před námi se vynořil pohled takřka překrásný. Tlupa vysoké se vynořila z lesa a počala s ranní paší. Dalekohledy jsme z očí sotva na chvíli odložili, když tu náhle zazněl z vedlejší kazatelny výstřel. Jsme rádi, určitě trefil a má splněno. Najednou druhá, třetí rána. „Kanonáde,“ říká Tomek a radostně se směje.

Později se dozvídáme, že rány padaly na lišku, ale bohužel žádná nezasáhla cíl. První den skončil pro všechny neúspěchem loveckým, ale pro oko milovníka přírody to byla báseň.

Druhý den byl podobný, jen s tím rozdílem, že jsme se vystřídali na loveckých místech. Tentokrát jsme lovili poblíž běloruských hranic, kde byly vysoké stavy zvěře. Dnes už mlha nebyla, sluníčko rozčarovalo okolní krajinu do nádherných barev. Najednou mě něco zatahalo za rukáv, byl to Tomek, ve tváři vážný výraz a ukazoval někam daleko na louku. Už jsem ho konečně spatřil.

Starší srnec vytáhl z lesa a pomalu se blížil k nám. Na nic jsem nečekal, v klidu jsem zamířil a čekal na vhodnou příležitost. Padla rána, srnec se skácel k zemi. Lovecká horečka pomalu opadla. Dávám srnci poslední hřyz a při-

jímám blahopřání k úspěšnému lovu. Na lesní správě nás čeká překvapení.

Lov byl úspěšný skoro pro všechny. Největší kus ulovil Mirek - kňoura, o váze něco okolo 120 kilo. Večer jsme vše oslavili a řádně zapili ve stylové lovecké hospůdce. Výlet se vydařil po všech stránkách. Zůstanou v nás krásné vzpomínky na polskou kulturu a zvyky a nevšední zážitky z loveckých výprav v nedotčených bělověžských lesích.

Libor Kučera

Učitelé školy se nevěnují pouze vyučovacímu procesu, ale podílejí se i na různých mimoškolních aktivitách, výzkumných úkolech a grantových programech Evropské unie.

Hospodářsko-úpravnické, organizační (správní) a vlastnické začlenění

- Přírodní lesní oblast (PLO): **10 – Středočeská pahorkatina**
- Organizace (sociální partner): **Lesy města Písku, s. r. o.**
- Organizace vznikla v r. 1993 (LS města Písku), od r. 1995 nese současný název. **Obhospodařuje 6500 ha lesa.** Majetek se řadí mezi největší majetky měst v ČR.
- Jednatel společnosti (kontaktní osoba): **Ing. Václav Zámečník**
- Lesní hospodářský celek (LHC): Lesy města Písku
- Platnost lesního hospodářského plánu (LHP): 1. 1. 2008 – 31. 12. 2017 (Lesní projekty České Budějovice, a. s.). **LHP je v platnosti třetím rokem.**
- Vlastník lesů: město Písek
- Lesnický úsek: Nové Sedlo (lesník pan Václav Pítra, absolvent SLŠ Písek)
- Místo: **Hradištský vrch u Písku – „Příměstský les Hradiště“** – lesní komplex navazuje od západu na město Písek a od jihozápadu na obec Hradiště u Písku.

Přírodní a stanovištní poměry

- **Kategorie lesů:**
  - Lesy zvláštního určení – příměstské lesy (výměra porostní půdy 97,62 ha)
  - Lesy ochranné – prudké svahy skloněné do údolí Otavy (výměra porostní půdy 8,86 ha)
- **Funkce lesů:**
  - **produkční, rekreační** (sport, odpočinek obyvatel města Písku a četných rekreatantů, lyžařů – svah s umělým povrchem, příznivců motoristického sportu, což je méně příznivé pro lesní ekosystémy a faunu lesa – velká hlučnost), **vodochranná** (pásma ochrany vodních zdrojů), **stabilizační** (lesní biocentrum). Les poskytuje obyvatelům Písku sportovní zázemí – sportovní stezky, cyklostezka a turistická Čertova stezka vzniklá spojením stezky Fráni Šrámka a stezky Otakara Ševčíka, obě se stýkají na Zátavském mostě, postaveném v roce 1927 píseckou firmou Josefa Hlaváčka. Na sklonku války tvořila tato část Otavy demarkační linii mezi americkou a sovětskou armádou.
- **Zajímavost:**
  - při vrcholu dochované valy **hradiště z doby bronzové**, což je důkaz velmi raného osídlení celé oblasti.
- **Výškové poměry oblasti:**
  - Nejvyšší kóta: vrchol Hradištského vrchu 478 m n. m.
  - Nejnižší kóta: hladina řeky Otavy 370 m n. m. Jedná se o členitou pahorkatinu, vrch je dominantou nad Pískem.“
- **Hospodářské soubory a soubory lesních typů:**
  - 44 – Živná stanoviště středních poloh
    - 4S – svěží bučina (svahové typy)
    - 4B – bohatá bučina
  - 42 – Kyselá stanoviště středních poloh
    - 3K – kyselá dubová bučina
  - 24 – Živná stanoviště nižších poloh
    - 2S – svěží buková doubrava
  - 01 – Mimořádně nepříznivá stanoviště
- **Geologické poměry:**
  - V podloží převažují **silně metamorfované horniny – ruly**; zastoupeny jsou také žuly a žulové porfyry. V rulách se vzácně nacházejí čočky metamorfovaného vápence. Geologické poměry v oblasti popsal roku 1880 písecký mineralog Dr. August Krejčí.
- **Půdní poměry:**
  - Převažují **kyselé typické kambizemě a typické kambizemě** v údolí Otavy (hnědé lesní půdy – oligotrofní, mezotrofní, eutrofní). Půdy mají plně vyvinutý profil. V okolí potůčků pseudogleje.
- **Klimatické poměry:**
  - Podnebí je mírně teplé a sušší (7,3 – 7,7 °C, 583 – 608 mm). Zajímavým jevem je **inverze (zvrát) vegetační stupňovitosti**, který se uplatňuje na severních příkrých svazích spadajících do hluboce zaříznutého kaňonu řeky Otavy (výrazně se projevuje expoziční klima).
- **Ukázka č. 1**
  - Silně obnovně rozpracovaná porostní skupina **228 B 10/1** – přirozená obnova douglasky tisolisté – podrostrní hospodářský způsob – domýtná fáze clonné seče – etážový porost. Douglasky mají objem až **8 m³ hr. s k.**
- **Ukázka č. 2**
  - Porostní skupina **229 D 11** – buk lesní – po kvalitativním výběru porost navržen pro zařazení mezi **uznané porosty ke sběru osiva** (kategorie II B).
- **Ukázka č. 3**
  - Porostní skupina **230 E 5** – **probírka** – provedený výchovný zásah v části porostní skupiny s velkým zastoupením douglasky tisolisté – vyvětřování douglasky.

Výchova a obnova douglaskových porostů

Rozhoduje

1. Výběr vhodných stanovišť: **3 – 4 K, S, B** (stanoviště ovlivněná vodou jsou nevhodná – trpí vývraty). Stabilita porostů.
2. Výběr **provenience**.
3. Výběr dřevin do směsí a jejich rozmístění: biologicky potřebná je trvalá směs **DG a BK (DG a LP)** pro udržení příznivých podmínek přirozené obnovy a zpevnění porostu. Směs DG a SM bývá dočasná (SM plní dočasnou funkci zápojných dřevin a z porostu často úplně vymizí), **pravidelný spon** u DG (okrajové stromy u mezer ponechat, mezery nezvětšovat). Nebát se odstranit 1 až 2 kvalitní nadúrovňové stromy (DG nás přesvědčí o správnosti takového zásahu).
4. **Včasnost zásahů, 5 let – interval výchovy**. Zanedbané porosty – odstranění podúrovně.
5. **Oklest (vyvětňování)** – odolná houbovým nákazám
  - „za zelena“ – při 1. výchovném zásahu (horní výška 7 m), do výšky 2 m
  - než dosáhne horní výšky 15 – 20 m (tloušťka 20 – 25 cm), do výšky 6 m, 500 stromů/ha

2 modely výchovy

1. **Model silné výchovy** – prodloužené obmýtí
  - přesílené sortimenty (odbyt), výrazný světlostní přírůst, možnost využití přirozené obnovy
2. **Model přiměřené výchovy** – zkrácené obmýtí 80 let

V Evropě je douglaska pěstována od roku 1827. První plošná výsadba douglasky (spolu se SM, plocha 1,50 ha) – rok 1884, lesmistr Zenkr, poleší Paseky. Porost byl součástí Mehelnické vrchoviny, na svahu v nadmořské výšce 540 – 570 m, SLT – 4B (bohatá bučina). První informace porostu přinesl Knapp (1914) v časopisu České jednoty lesnické. Tento porost pečlivě proměřil Ing. Jiří Wolf (učitel pěstování lesů na lesnické škole v Písku).

ZÁVĚR

Douglaska vyžaduje silné zásahy v prořezávce a prvních 2 probírkách. Nízké vyvětňování provádět ve stadiu prořezávky až probírky, vysoké do 25 let věku porostu. Snížený odbyt přesílených sortimentů řešíme zkrácením obmýtní doby na 80 let. Přirozené obnovy často využíváme na kyselých stanovištích. Postup obnovy na stanovištích svěžích a bohatých je zpravidla omezen (zpomalen) úpornou buením. To lze řešit pěstováním biologicky vhodných směsí DG a BK, DG a LP (při zajištění trvalého podílu BK a LP v pěstovaných porostech DG). Na doporučených stanovištích dosahuje vysoké produkce (předstihuje výrazně SM), i když zakmenění silně poklesne až ke kritické mezi – kalamitní vlivy.

Výchova a obnova bukových porostů

- Buk je typicky stinná dřevina.
- Objemový přírůst vrcholí pozdě a trvá dlouho.
- Na uvolnění koruny reaguje jejím rozvinutím (i ve vyšším věku) a značným zvýšením světlostního přírůstu.
- Zintenzivněním výchovy se nezvyšuje podstatně COP, ale její hodnota.
- V kvalitních porostech může být podíl nejceňnějších sortimentů 15 – 20 %. Vysoký podíl rovných sortimentů (paliva, vlákny) a slabé kulatiny na produkci je vždy nevyhnutelný.
- Kvalita produkce bývá výrazně ovlivněna genetickou hodnotou, stanovištěm, hustotou a vyrovnaností založených porostů a především tvorbou nepravého jádra.

Probírka Schädelinova - úrovňová (jakostní) metoda výchovy založená na péči o jakostní vývoj stromů (dosažení žádoucí kvality produkce).

Podle této metody začíná péče o jakostní vývoj již v **nárostech a čistkách v mlazinách**, tj. **negativním (záporným) výběrem v horní vrstvě porostu** (odstraňování přerostlých a obrůstavých jedinců). **Nikdy nezasahujeme do podúrovně!!!** Účelem je dosáhnout maximálního počtu jedinců, kteří jsou schopni jakostního vývoje.

Vlastní **probírky** potom probíhají ve **dvou etapách**, nejdříve **jakostní** (tzv. selekční, či výběrnou probírkou) v **tyčkovinách a tyčovínách**, později **uvolňovací** probírkou v **kmenovinách**. Důsledně se uplatňuje **pozitivní (kladný) výběr**, s jehož pomocí se odstraňuje jeden, nejvýše dva stromy škodící **nadějným** jedincům (200 vybraných). V prvních probírkách nazývá Schädelin nadějně stromy **náhradníky**, z nich při dalších zásazích zůstávají **čekatelé** (tři vzestupných hodnot) a konečně **vyvolenci** (100 stromů cílových), kteří tvoří **elitní složku porostu**. Rozmístění těchto stromů nemusí být rovnoměrné. Při uvolňovací probírce dochází k trvalému přerušení korunového zápoje a odstraňují se i stromy podružného porostu, které mají negativní vliv na vyvolence. Při pěstebním výběru používá Schädelin vlastní klasifikační stupnici. Přínosem je, že Schädelin definoval kladný a záporný výběr a probírkovou (pěstební) buňku. Kladným výběrem se může podle Schädelina zlepšit jakost i v porostech pěstebně zanedbaných.

Profesor Poleno doporučuje **skupinovou probírku**, tj. nezbytnou úpravu skupin odstraňováním méně přirůstavých jedinců.

Tuto práci sestavil Ing. Jan Kukrál.

EXKURZE FRANCIE, NĚMECKO, ŠVÝCARSKO

V neobvyklou dobu stojíme před Střední lesnickou školou v Písku, už je tma, všude na zemi leží spousta batohů, kufrů a cestovních tašek. Co se asi děje? Odjíždíme na zahraniční exkurzi - Německo, Francie, Švýcarsko. Z každého z nás září dobrá nálada a je vidět, že si tento výlet chceme všichni opravdu užít. Jen náš doprovod není asi moc nadšený, protože ho čeká dlouhý a náročný týden ... Když nasedáme do autobusu a vyrážíme směr Německo, je zábava v plném proudu, ale s přibývajícimi kilometry se i ti největší vytrvalci ukládají ke spánku. Hřeje nás myšlenka, že po probuzení budeme na polesí Rheinland-Pflanz, kde strávíme pouze jeden den exkurze.

Na polesí nás přivítají snídaní a představí nám mladou paní, která nám přiblíží lesní hospodářství tohoto úseku. Je velmi specifické svými svahy a neobvyklým způsobem pěstování kvalitních dubů. Nejzajímavější jsou malá údolíčka mezi kopci, kde se pasou krávy. Tyto plochy byly dříve obhospodářovány, ale v dnešní době o tyto malé členité kousky půdy nemají zemědělci zájem, proto jsou zde pastviny. Dále jsme si zde prohlédli malý plavební kanál, ve kterém se plavilo dříví. Po obědě se loučíme a vyrážíme směr Francie - Štrasburk.

Přejezd netrval dlouho, bloudíme v úzkých uličkách, pozorujeme každý detail, každého člověka. Když vystoupíme z autobusu, první co mě zaujme, jsou plovoucí restaurace zakotvené na břehu řeky, vysoké domy s okénky až po špičku střechy a odpolední městský shon. Lidé v plovoucích restauracích sedí zahalení v bílých dekách a popíjí dobré víno. Většina z nás by si hned přisedla, ale to bohužel nejde. Spěcháme na náměstí, abychom viděli krásnou katedrálu Notre-Dame. Každý pořídí pár fotografií a hned zase musíme do autobusu. Teď směřujeme do

městečka Colmar, kde máme zajištěné ubytování.

V Colmaru nás vítá náš průvodce. Dostaneme přidělené pokoje, po celé noci a dnu v autobusu si všichni rádi odpočineme. Posedáme ve dvou pokojích a povídáme si. Mezi námi se najdou dobří vypravěči, tak to stojí za to. Pozdě večer padneme unavení do postele, abychom nabrali síly na další den.

Druhý den ráno odjíždíme do sídla Rady Alsaska, kde nás čeká prohlídka budovy a několik přednášek. První přednáška je o kraji Alsasko, francouzských lesích a problematice škod způsobených zvěří. Druhá, která je pro nás velmi zajímavá, je o lovecké policii. Mnohým z nás by se toto povolání velice líbilo. A dále navazuje přednáška o čápech bílých a rysovi. Při těchto přednáškách byl malý problém s překladem, proto pár jedinců moc nezaujaly. Hodiny ukazují poledne, tak jdeme na oběd, po obědě předáme pár drobností a rozloučíme se. Odjíždíme do lesů pohoří Vogézy, kde nám přiblíží těžbu a hospodaření v těchto lesích. Pak společně s naším průvodcem zamíříme do vinného sklípku. Prohlédneme si obchůdek s vínem a i přes nepřízeň počasí jdeme na viniči ochutnávat různé odrůdy vín. Pro většinu z nás je překvapující množství různých odrůd. Venku jsme pěkně promokli, a tak si jdeme prohlédnout vinařské muzeum a navštívit sklípek. Tento podnik vzniknul sloučením několika obcí, o čemž svědčí malba na

zdi. Je zvláštní v tom, že vesnice jsou namalovány v krajině, čím větší vesnice, tím větší počet domečků, čím výše vesnička leží, tím výše je také namalována. Ochutnáváme místní vína, která si můžeme koupit nahoře v obchodě.

Po příjezdu zpět do Colmaru jsme velmi unavení, ale necháme se zlákat večerní deštivou procházkou. Brázdíme úzké uličky a cestou potkáváme malé skupinky našich spolužáků. Skoro na každém rohu je malé rychlé občerstvení, tak podlehneme různým vůním linoucích se uličkou a po dlouhém domlouvání si objednáme. Ale bohužel jsme přecenili svoje síly a půlka druhé večere skončila v odpadkovém koši. Když stále nepřestávalo pršet, tak jsme se pomalu začali ubírat zpět na ubytovnu. Zalezli jsme do postelí a těšili se na druhý den.

Ráno si zabalíme všechny věci a míříme do městečka se zajímavou květinovou výzdobou. Městečko se jmenuje Ensisheim. Ukazují nám také kukuřičná pole a propracovaný systém zavlažování. Pak zhlédneme krátký film a navštívíme, jak nám bylo řečeno, „relaxační“ část města. Je to malý park s rezervací bílých čápů. Obdivujeme krásnou květinovou výzdobu, která je každý rok na jiné téma a jinou barvu. Uznáme, že městu tato výzdoba velice sluší, kde můžeme vidět poletovat plechové včely pod lipovými stromy?

Doplníme zásoby, nakoupíme suvenýry a odjíždíme do Švýcarska. Už z dálky obdivujeme vysoké vápencové hory a těšíme se na náš výstup. Ubytujeme se a vyrazíme do města Sion na večeri. Bloudíme osvětlenými romantickými uličkami a okukujeme výlohy malých obchůdků. Dominantou města jsou dvě zříceniny hradů, které se chystáme druhý den prozkoumat.

Ráno časně vstáváme, nasnídáme se a odjíždíme do Zermattu. Odsud jedeme elektroautomobily do stanice zubačky. Stanice je uprostřed pravého

horského městečka, kolem nás prochází turisté, kteří se chystají do hor a já jsem mezi svými. Nasedneme do zubačky a pomalu se šplháme na horu Gornergrat (3089 m n. m.). Jsme v sedmém nebi, všichni plní paměťové karty fotoaparátů a neví kam dřív koukat.

Nahoře se kocháme úchvatným výhledem na Matterhorn, je slunečné počasí a horu máme jako na dlani. Hned po příjezdu všichni vytahují bundy a čepice. Uděláme společné foto a můžeme sestupovat dolů. Počasí mám přeje a čeká nás super procházka. Při sestupu se rozdělíme na malé skupinky, ale dolů dorazíme všichni v pořádku. Pro většinu z nás to byl nejhezčí zážitek z celé exkurze a pro ty, co mají k horám blíže, tak možná nejhezčí v životě.

Unavení usínáme při zpáteční cestě a těšíme se na pořádnou večeři. Po večeři pár vytrvalých jedinců vyráží na obhlídku zřícenin. A to ještě nevíme, co nás čeká. Když se vyškrábeme na kopec k prvnímu z hradů, překvapí nás dotaz, jestli budeme chtít židličky, že představení za chvíli začíná. Zmateně si je vezmeme a posadíme se k ostatním. Když začne hrát hudba a barevně se rozzáří obě zříceniny, nikdo z nás skoro nedýchá. Po představení spěcháme do postelí a ráno jedeme domů.

Už máme zabaleno, ale nálada je taková pochmurná, nikomu se nechce opouštět tak úžasné místo. Ale co se dá dělat, odjíždíme. Cestou se zastavíme ještě v horských průsmycích Furkapass a Oberalpass, naposledy se pokocháme krásným pohledem a hurá do autobusu. Cesta domů bude trvat 11 hodin, většina z nás usíná ...

Zuzana Jebavá

Dokola zeměmi Německa, Francie a Švýcarska

V dobrých botách, s malým zavazadlem, postarším otvírákem na víno v kapse, spolu s cinkající mošnou, dorážím v pozdním podvečeru s září k autobusu. Jako každý, i já, shledávám první smutnou zprávu celého zájezdu. Autobus je bez té malé kabinky, která vám ušetří tolik problémů a neustálého vyhlížení jiných prvků než těch jízdnic na silnici. Leč mladá noc je opojná, a tak se ráno probouzím s otvírákem v ruce s nepříjemnou vzpomínkou na noc.

Ráno nás vítá německá lesní správa dobrou a vydatnou snídaní. Z německé přednášky pochopím o přirozeném zmlazení dubu pramálo. Proto neshledávám velkého zklamání v tom, že jsme v Německu pobyli jen chvíli a naštěstí ještě ten den stíhám zapálit svíčku pro odpuštění hříchů v katedrále Notre-Damme ve Štrasburku, i když myslím, že bych musel podpálit celý kostel na to, aby to fungovalo. Ubytování bylo sice skromné a povlečení záhadné, ale i boj s automatem na kávu jsem u snídaně nakonec vyhrál a nebyl poslední v autobuse, který nás dovezl do sídla Rady Alsaska, kde jsem již mnohem lépe pochopil, pravděpodobně kvůli pěkné překladatelce, přednášky o místních lesích a ochraně čápů. Poté jsme společně s autobusem vyfuněli do alsaských hor s výhledem bohužel mlžným.

Proto rychle sjíždíme z hor a chmurnou náladu z mlhy rozháíme ochutnávkou vín ve vinném sklípku i s muzeem vinařství. Cinkající mošna tento večer dorazila na ubytovnu obzvláště těžce, a proto ji opět ulehčuji. Den třetí opouštíme ubytovnu, obdivujeme výzdobu několika městeček doslova utopených v lánech kukuřice. Projíždíme hranicemi a po chvíli cesty nás začínají obklopotvat úžasná velkolepá panoramata hor. Náš nocleh čeká ve městě Sion, ve kterém nacházím na okolních úbočích s úžasem hned dva hrady, na které lákám celou třídu další den. Jelikož je ale sestup z hory, nad kterou se hrdě tyčí Matterhorn, i při nádherném počasí pro mnohé náročný, tak jen hrstka dorazí na zmiňovaný hrad, který dokáže tančit tak, jak hraje hudba. Pro cinkající mošnu a pár přátel to byl nezapomenutelný okamžik. Posledním dnem balím poslední a nové zásoby a dárky pro rodiče a známé. Autobus opět funí ve spleťkách horských silničkách Švýcarska, v kolonách Rakouska a děravých silnicích Česka, a tak se v dobrých botách, s malým zavazadlem, postarším otvírákem v kapse spolu s cinkající mošnou vracím domů.

Jan Waldhauser

Pivo

*Našla jsem světlo v temnotě,
jen život rovná se jeho hodnotě.
Tou temnotou myslím dnešní svět,
o tom světle povím ti jen pár vět.
Do cesty postavila mi jej přízeň,
je lékem na nekonečnou žízeň.
Nálada je na nule a nikdo kolem není,
přijde a vše se během chvíle změní.
Najednou mám chuť všem zpívat,
otevřenost, nemusím nic skrývat.
Rezávý lék, na vrchu bílá pěna,
krásu jeho nemá žádná žena.
Doufám, že jednou se mi splní sen
a já s ním budu trávit každý den.*

Moje studium na střední lesnické škole

Asi před deseti lety mi bylo jasné, že po základní škole půjdu dále studovat na Střední lesnickou školu v Písku. Rozhodl jsem se tak, protože mě baví střelectví a mám rád přírodu, a taky částečně proto, že děda byl myslivcem.

Na střední lesnickou školu jsem nastoupil už v srpnu, poněvadž jsem se musel ubytovat na internátní budově. Dovezl mě tam děda Fiatem 125. Nahlásil jsem se na vrátnici a tam mi řekli, že mám jít do třetího patra. Můj pokoj mi ukázal pan vychovatel. Na pokoji byl už jeden z mých spolubydlících, a tak jsme se seznámili. Jmenoval se Václav Brothánek. Po seznámení jsem si vybalil věci z tašek. Asi za dvě hodiny přišel na pokoj další kluk. Sedl si na postel a já přemýšlel, jestli bude s námi na pokoji, protože jsem tam viděl jiného kluka, který by se mnou a s Václavem bydlel. Po chvíli jsem vstal z postele a představil jsem se mu. Byl to Jan Daněk. Hned jak se mi představil, jsem mu řekl, že má dobré jméno na lesnickou školu.

Druhý den jsme šli do školy. Vešel jsem do třídy a rozhlédl jsem se, kde je místo k sezení. Sedl jsem si do první lavice v prostřední řadě k Petru Kácovi. Začal troubit zvonek, čemuž jsem se podívil. Po chvíli přišel náš třídní učitel. Něco nám řekl o škole a asi před devátou hodinou jsme šli do arboreta na slavnostní zahájení školního roku. Ředitel školy nás přivítal. Byl tam i starosta města Písku a další významné osobnosti. Celé zahájení se mi moc líbilo, a tak začalo mé studium na Střední lesnické škole v Písku.

V prvním ročníku jsem měl trochu problémy s učením, protože nás ve třídě bylo 28 žáků a na základní škole bylo 10. To byl první z důvodů, proč mi to moc nešlo. Další z důvodů byl systém poznámek, protože někteří učitelé povídali a z jejich výkladu jsem nestačil dělat poznámky. Podle mě je nejlepší poznámky diktovat nebo je psát na

tabuli. Ale časem jsem si zvykl a učení mi šlo lépe.

Další důležitý mezník na lesnické škole bylo pro mě pasování do cechu lesnického. Pasování proběhlo 7. 11. 2007. Když na mě přišla řada, tak jsem si nejprve kleknul na chvojí a pasující řekl pasovací formuli a při tom mne třikrát poklepal na rameno. Pak jsem vstal a šel k pasovacímu nápoji a při cestě k němu mě nejdřív symbolicky plácli přes zadek listou od pily, průměrkou a laufem od brokovnice. Potom jsem vypil pasovací nápoj, který mi připadal jak rybí tuk s gulášovou polívkou a hřebíčkem. Dále jsem dostal pasovací listiny a razítko na čelo raznicí na stromy a nakonec jsem si se všemi třetíky podal ruku.

Ve druhém ročníku nebylo nic moc zajímavého, a proto se nebudu dále rozepisovat.

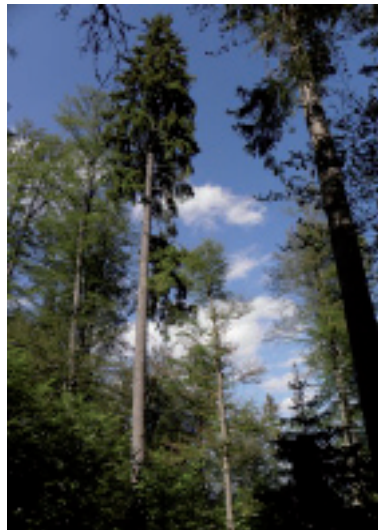
Ve třetím ročníku jsem se poprvé zúčastnil Hubertovy jízdy, Hubertské mše a Hubertského maturitního plesu. Nejvíce se mi ze všech těchto tří akcí pochopitelně líbil maturitní ples. Dále jsem absolvoval autoškolu, zbrojní průkaz a již nahoře zmíněné pasování do cechu lesnického, ale tentokrát jsme my, třetíci, pasovali prváky.

A ve čtvrtém ročníku, kde jsem teď, jsem prožil přednášku o Střední lesnické škole v Písku na Základní škole ve Stachách, kterou jsem já přednášel, o škole, abych získal další studenty pro lesnickou školu.

A zase mě čekala Hubertova jízda, Hubertská mše a můj maturitní ples. Nejvíce se mi zase pochopitelně líbil maturitní ples. A největší zážitek mám z toho, jak jsem šel po červeném koberci a všichni se na mne dívali a pak jsem si podal ruku se zástupkyní, s ředitelem a s třídním učitelem, který mě ostužkoval a holky z druhého ročníku mi podaly kytici a skleničku se šampaňským.

Doufám, že poslední akce na této škole, což bude maturita, dopadne dobře.

Petr Dekan

SAMOROST

CASOPIS LESNICKÝCH ŠKOL V PÍSKU
www.lespi.cz

SAMOROST – občasník VOŠL a SLŠ B. Schwarzenberga Písek, 2. číslo, ročník 31, rok 2010 / do čísla přispěli: Václav Brothánek, Václav Vlasák, Libor Kučera, Zuzana Jebavá, Jan Waldhauser, Štěpánka Dindová, Ing. Jan Kukrál, Petr Dekan, foto: fotoarchiv Samorost, fotogalerie www.lespi.cz, fotoarchiv Praam / jazyková úprava: PhDr. Libor Šimánek / grafická úprava: prof. František Doubek a Praam studio / sazba a technická realizace: MATICE LESNICKÁ s.r.o.